

Was ik vroeger bleek en mager, thans ben ik kleurig en
gezet. Uit mijn oogen glanst een stille vergenoegdheid,
en in stede van de nare geluiden die ik weleer placht te
slaken, rolt er nu om de haverklap een heldere lach of
een vroolijk deuntje over mijn lippen. Want ik zing nog
steeds, maar geen "sombere, bittere liederen" meer.
Dáár heb ik voorgoed van afgezien. En zelfs, gelijk ik
reeds zijde, heb ik alles wat ik eens akeligs zong, zooveel
het mij mogelijk was, plechtig vernietigd.

[...]

Doch ik moet eindigen: men roept mij aan de koffietafel.
- Vaarwel dan en geloof mij steeds

Piet Paaltjens (*Snikken en Grimlachjes*, Roelants, 1871)

(cc) 2021, Olax, De Bozige Bui
Redactie: Marieke Smits
ISBN: 9789464355567
olax.nl

O lax

***Zo feestend leef ik
naar het einde toe***

Een sonnettenkransenkrans

Een spiegel in jambische pentameter

Over deze bundel

Een sonnettenkrans is een serie van veertien sonnetten, waarvan iedere laatste regel de eerste regel van het volgende sonnet vormt, en waarvan alle eerste regels bij elkaar een vijftiende sonnet vormen: het meestersonnet.

Een sonnettenkransenkrans is een krans van veertien sonnettenkransen. Honderdzesennegentig sonnetten, veertien meestersonnetten, en één grootmeestersonnet. De eerste Nederlandstalige sonnettenkransenkrans verscheen in 2016 onder de naam *Een kruisweg van alledaags leed* (Bas Jongenelen en Martijn Neggers, uitgeverij Geroosterde hond). Twee jaar later liet ik mij door dat herculische meesterwerk inspireren, en nam ik de vorm over: tweehonderdelf gediggies, gebundeld in één handzaam boekje. Dat is inmiddels in een herziene versie uitgebracht met de naam *De argumenten liegen er niet om*. Een tweede bundel, *'t Is egoïstisch maar 't is mooi geweest*, verscheen, kort erop gevolgd door *Ik maak er gauw een eind aan, en ik kom*. In 2020 verscheen *Met rasse schreden naar het laatste feest*.

De bundels sluiten ook allemaal op elkaar aan, en wat u nu in handen heeft is dan ook het vijfde deel van een sonnettenkransenkransenkrans: zevenentwintighonderdvierenveertig sonnetten, honderdzesennegentig meestersonnetten, veertien grootmeestersonnetten, en één oppergrootmeestersonnet.

De stijl voor deze reeks is vastgelegd: jambische pentameters, drie gekruiste kwatrijnen en een gepaard distichon, en enkel mannelijk rijm.

Met zo feestend leef ik naar het einde toe wil ik mezelf een spiegel voorhouden. Ik heb geprobeerd om eerlijk naar mezelf te kijken, te bedenken waar ik allemaal ontevreden over ben en dat vervolgens onder woorden te brengen. Het is een confronterend en frustrerend proces geweest: in mijn diepste dalen wilde ik niet schrijven, omdat het zout in de wonde strooide; op mijn zeldzame pieken kon ik niet schrijven, omdat de inspiratie in die diepste dalen achterbleef. De mezelf opgelegde deadline schoof steeds verder op, tot ik 'm maar geheel liet varen.

Maar nu is het af, en ik ben tevreden met het resultaat. Het is een soort klein inkijkje in mijn psychomedisch dossier geworden: zonder in details te treden over de gebeurtenissen en personen in mijn leven, worden wel mijn onvredes en tekortkomingen in kaart gebracht. Als de beste leugen de waarheid is, dan is het zelfverzekerd brengen van onzekerheden waarschijnlijk wel wat waard.

5.1. Zo feestend leef ik naar het einde toe

5.1.1.

Zo feestend leef ik naar het einde toe
Ik wil wel verder, maar mijn bier is op
En zonder al die suikers word ik moe
Van mijn gedachten. Elke hartenklop
Wordt ingezet: we naderen het eind
Maar niemand heeft nog door dat ik haast huil
Dus span ik elke spier aan, vrolijk zijnd
Voor al wie ik verfoei. Want het grofvuil
Dat in mij wegrot is van mij alleen
Geen mens die dat ik hem verafschuw ziet
Ik dans wat met de mensen om me heen
Ik wil graag laten zien dat ik geniet

Mijn superego danst, mijn ego spacet
Zolang ik maar blijf lachen is het feest

5.1.2.

Zolang ik maar blijf lachen is het feest
Zolang ik maar blijf leven is de koek
Nog lang niet op. De flavour en de taste
Zijn twee aparte smaken, in mijn boek
De taste is oppervlakkig, en wie mij
Op die manier wil proeven, gaat hun gang
De flavour is een heuse lekkernij
Al maakt de kok zijn gasten nogal bang
Hij lust hun rouw, en smult van hun gewezen
Hij maakt het bonter dan ze zijn gewend
Gedachten aan de dood, en niet alleen
Zijn eigen, zijn het hoofdingrediënt

U snapt waarom ik oppervlakkig doe
Ik stuiter als een jonge kangoeroe

5.1.3.

Ik stuiter als een jonge kangoeroe
Ik maan me manisch door de mensen heen
Ik kakel als een krasse kaketoe
Tot ergerlijke vreugd van iedereen
“Hallo daar!” “Lekker feestje, hè?” Ik wuif
Naar elke gast. “Wat leuk dat jij er bent!”
Ik ben de nar, de slingers en de fuif
Maar ook het deprimerende moment
Na afloop: dat moment dat ik opeens
Besef dat ik met niemand heb gepraat
Omdat haast ieder waar ik wat gemeens
Mee heb, me op den duur toch weer verlaat

Ach... zonder mij was niemand hier geweest
Ik giechel als een pluizig knuffelbeest

5.1.4.

Ik giechel als een pluizig knuffelbeest
En dans als golven in de oceaan
Genietend als een wout die iemand tazet
Die mogelijk geen vlieg heeft kwaad gedaan
De levenloze luister van een schelp
Verhult hoezeer mijn ziel is aangekalkt
De valse trots van een hyenawelp
Die lachend een reeds dode prooi verschalkt
Siert als de allermooiste pauwentooi
Onzinnig, oppervlakkig het geheel
En als het goed is, vindt men mij nu mooi
(Al boeit dat mij natuurlijk niet zo veel)

Een doekje voor deceptie, pijn en spijt
Te midden van de schijngezelligheid

5.1.5.

Te midden van de schijngezelligheid
Begint de antikerstman een gesprek
Dat aan de Jodenkoning is gewijd:
“Die vent stinkt zo ondraaglijk uit zijn bek
Ik ben echt blij dat hij zijn grote neus
En graaierige vingers hier vannacht
Niet durft te laten zien. Want serieus
Hij had dit feestje grondiger verkracht
Dan Joden Palestina keer op keer!”
Dit antisemitisme is terecht
Maar in het kader van de goede sfeer
Had ik het beter niet hardop gezegd

Ik blijf als gastheer kalm, want word ik boos
Ontpopt zich in mijn hart een zwarte roos

5.1.6.

Ontpopt zich in mijn hart een zwarte roos
Wil ik die delen met een ander hart
Gelukkig was daar laatst een meisje loos
Met hoge hakken en een ziel zo zwart:
Mijn aura lijkt ernaast een regenboog
Confetti spuit uit ons gespreksverloop
Ik krijg dat kankerspul niet uit mijn oog
Nu kijk ik door een soort kaleidoscoop
Ik houd van haar, houd ik mij voor de gek
Naast haar kan ik eenvoudig vrolijk zijn
Met haar bedek ik elk gering gebrek
Met walging, afgunst, wrevel en venijn

Het is geen onbeminnelijke meid...
Ik blijf wel lachen... tot aan het ontbijt

5.1.7.

Ik blijf wel lachen, tot aan het ontbijt
De vijf minuten tussen slaap en waak
Waarin de kreukels van onwetendheid
Depressie met een weeïg zoete smaak
Verhullen, om zijn. Dan valt met een klap
De waarheid als het lange *Tetris*-blok
Weer op zijn plaats. De wereld is een grap
En ik de punchline. Gauw neem ik een slok
Ik moet weer door. De wereld draait dat steeds
En wie niet door- en meedraait, vliegt eruit
Dus onderdanig speel ik fifty shades
Van zelfbedrog, vergif, lust en geluid

Tot aan de lunch oogt alles grandioos
Daarna pas komt Pandora uit haar doos

5.1.8.

Daarna pas komt Pandora. Uit haar doos
Komt, alarmerend als een rode vlag
Een reeks cadeaus, die zij persoonlijk koos
Maar niemand hebben wil, of zelfs maar mag
Ik houd haar aan de praat, dat is mijn taak
Zolang ze al haar pijlen op mij richt
Valt geen onschuldig mens in deze zaak
Ten prooi aan haar onschuldige gezicht
Haar misdaad is dat zij cynisme mist
Voor haar is alles wat ze wil te koop
Ik haat hoe zij naar complimenten vist
Ik mag haar niet. Maar in haar doos zit hoop

Het is geen onverdienstelijke job
Door heel de nacht houd ik mijn masker op

5.1.9.

Door heel de nacht houd ik mijn masker op
Met evenveel gemak als tegenzin
Ik geef mezelf daarvoor geen schouderklop
Maar weet dat ik het moeilijk vind, vriendin
Soms gaat het even echt niet meer, dan zak
Ik snikkend, achter een gesloten deur
Ineen: een hoopje ongeluk; een wrak
Dan krabbelt de emotie-ingenieur
In mij weer op: kop op, en borst vooruit
Een klap, een snee, een peuk, een snelle fix
Een onvervalste glimlach op je snuit
Je doet dit godverdomme niet voor niks!

Ik onderga die zelfmishandeling
Omwille van de hele klantenkring

5.1.10.

Omwille van de hele klantenkring
Is alles nep. Vervalst. Gefabriceerd
De groove is een computer, en de swing
Is onnatuurlijk, plastisch, aangeleerd
Het is een farce, en iedereen doet mee
Want als we maar geloven dat in dit
Modernewittekunstenaarscafé
Genoten wordt, dan is het toch de shit?!
Dus roepen wij dat het de shit is. Man
Man, man, we prijzen elke nieuwe scheet
Die iemand in een hoekje laten kan
Alsof geen mens hier heel veel beter weet

Zegt elke bolleboos, en elke snob:
“Het is te gek gewoon, joh, super, top!”

5.1.11.

Het is te gek gewoon, joh, super, top
Vet bruut, echt lit, keigaaf en tantoe lauw
De expletieven schieten door m'n kop
Maar diep van binnen klinkt een cynisch "wauw"
Is dit het nou? Het lijkt zo triviaal
Dit deden deze mensen gister ook
Hetzelfde ordinaire lulverhaal
Dezelfde mensen "stiekem" aan de coke
Dat ieder feest de facto eender is
Is waar ik mij professioneel aan stoort
Maar goed, het is weer een belevenis
Dus zet ik maar mijn beste beentje voor

Het is een alledaagse happening
Ik lach, ik werk, ik bid, ik vecht, ik zing

5.1.12.

Ik lach, ik werk, ik bid, ik vecht, ik zing
Van binnen huil ik. Ik verzoek met klem:
O goden!, schenk mij nu verwondering
O muzen!, leen vanavond mij uw stem
Ik grijns Hephaistos' grijns, een oude snee
Die mijn verfomfaaid konterfeitsel split
Er grijnst een onvermogen met me mee
Er is geen sprake van oneerlijkheid
Want die vermomt zich als verlatingsangst
O mensen!, blijf toch bij mij, in de kroeg
Oneerlijk duurt misschien wel niet het langst
Maar voor vanavond zeker lang genoeg

Dan plots: een dichte deur, een lege straat
De zon komt op. Het is alweer zo laat

5.1.13.

De zon komt op: het is alweer zo laat
En licht, dat ik ras naar mijn bed toe schiet
Het was me wel het feestje weer, hoor, maat
Met takkeherrie, sterke drank en wiet
We dronken, want zo gaat dat, metterdaad
Een borrel op het collectief verdriet
Dat iedereen die depressief is schaadt
Het is ook elke dag hetzelfde lied
De doorsneeklant meent alles niet zo kwaad
't Is onze taak dat die vooral geniet
Voor hen werk ik me dolgraag uit de naad
Maar nu is er geen mens meer die mij ziet

Wat door de kwelder van mijn tranen waadt:
Het einde van de trage dageraad

5.1.14.

Het einde van de trage dageraad
Breekt, mij verslagen achterlatend, aan
Terwijl de echte wereld verdergaat
Voel ik dat ik me eigenlijk voldaan
Zou moeten voelen, maar ik voel me kut
Ik voel me altijd kut. Ik weet niet echt
Waarom, maar weet wel hoe ik, tot het nut
Van iedereen, mij net iets minder slecht
Kan voordoen. Op mijn witte paard getild
Waan ik mij dapper, onversaagd en sterk
Mijn lijfspreuk schittert op mijn wapenschild:
Genieten mag ik slechts als ik hard werk

Ik weet niet echt waarom, maar weet wel hoe
Zo feestend leef ik naar het einde toe

5.1.M.

Zo feestend leef ik naar het einde toe
Zolang ik maar blijf lachen is het feest
Ik stuiters als een jonge kangoeroe
Ik giechel als een pluizig knuffelbeest
Te midden van de schijngezelligheid
Ontpopt zich in mijn hart een zwarte roos
Ik blijf wel lachen tot aan het ontbijt
Daarna pas komt Pandora uit haar doos
Door heel de nacht houd ik mijn masker op
Omwille van de hele klantenkring
Het is te gek gewoon, joh, super, top!
Ik lach, ik werk, ik bid, ik vecht, ik zing

De zon komt op. Het is alweer zo laat
Het einde van de trage dageraad

5.2. Het einde van de trage dageraad

5.2.1.

Het einde van de trage dageraad
Breekt af. Er is vanochtend niks gebeurd
Een onmens, een verspilling van het zaad
Zijns vaders, heeft zijn eigen zijn betreurd
Maar kreeg het wederom niet voor elkaar
Om daar een keertje echt wat aan te doen
Nu is er niks meer. En nou zit ik daar:
De absolute ezelskampioen
Het einde van mijn leven is voorbij
Nu zit ik met een torenhoge schuld
Nu ben ik vleugellam en vogelvrij
Wat nu nog rest is engelengeduld

De ezel die mij jaren heeft getart
Breekt onverhoopt, aan één stuk door, mijn hart